snit af Lovens § 12 — har man under 2den Afdeling foreslaaet at udelade Sætningen: „de, som have faaet en saadan Svaghed i et eller begge Ben, at de ikke kunne bevæge sig uden ved Hjælp af Krykker". Der er ved denne Udeladelse slet ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen skal kunne eller ikke kunne henføres til 2den Afdeling, men kun om, hvorvidt det angivne Særkjende bør være tilstrækkeligt til, at den Vedkommende altid og ubetinget skal henføres dertil. At Loven ved Siden af den almindelige og paa en Vurdering af Beskadigelsens Beskaffenhed i hvert enkelt Tilfælde beroende Begrændsning af de paagjældende Afdelinger tillige anfører bestemte Beskadigelser, hvis Tilstedeværelse i og for sig skal være afgjørende og træde i Stedet for et Skjøn om, hvorvidt Lovens almindelige Betegnelse passer paa det faktiske Forhold, er utvivlsomt i og for sig hensigtsmæssigt, forsaavidt de paa denne Maade særlig fremhævede Beskadigelser ere saadanne, at deres Beskaffenhed baade kan betegnes i Loven med fuld Skarphed og i det enkelte Tilfælde paavises med Sikkerhed. Dette gjælder om de andre i Loven særlig nævnte Beskadigelser, men derimod paa ingen Maade om den, som her er foreslaaet udeladt. Det kan i mange Tilfælde være noget Individuelt og altsaa Tilfældigt, om Invaliden ved en given Beskadigelse af Benene maa bruge Krykker eller bekvemmere kan hjælpe sig med Stokke, saa at det Ene eller det Andet ikke altid kan være afgjørende med Hensyn til Bedømmelsen af Beskadigelsens Beskaffenhed og Betydning. Desuden kan den Vægt, som Loven har lagt paa, at Vedkommende maa bruge Krykker, let friste til en Forstillelse, som vel vilde kunne gjennemskues af det kyndige Øie, men derimod vanskeligere bestemt bevises, og dog maatte der behøves et saadant Bevis, for at Forstillelsen, saaledes som Loven nu engang lyder, skulde blive uden Frugt.

Til § 13.

Hvad angaar den under a fastsatte Del af Invalidforsørgelsen, har man uanset Bestemmelsen i § 3, at kun en Tjenestetid af fulde 3 Aar i en af de 5 første Pensionsklasser berettiger den Paagjældende til at henføres til denne, her foreslaaet altid at henføre Invaliden til den Pensionsklasse, hvortil han henhører i Følge den Tjenestegrad, han havde, da han blev Invalid. Grunden til den anførte Bestemmelse i § 3, at forhindre, at Pensionen forhøies derved, at den Paagjældende forfremmes til en høiere Grad paa en Tid, da hans nærforestaaende Afskedigelse kan forudses, gjælder ikke her, hvor en ved Tjenesten tilfældig paaført Beskadigelse er Afskedigelsesgrunden, og den samme Grund, som har bevirket, at Pensionen for den Embedsmand, der ved Tjenestens Udførelse kommer saaledes tilskade, at han maa afskediges, i Følge Pensionsloven af 24de Februar 1858 beregnes efter hans sidste Indtægt, den samme Grund maa ogsaa for de lavere stillede Personers Vedkommende, hvor den af Tjenestegraden afhængige Pensionsklasse ved Pensionsberegningen træder i Embedsindtægtens Sted, medføre, at den efter Pensionsreglerne fastsatte Del af Invalidforsørgelsen retter sig efter Vedkommendes Tjenestegrad paa den Tid, Beskadigelsen paaførtes ham.

Ligesom man i § 36 har tiltraadt den i Udvalgsbetænkningen af 26de Marts 1874 foreslaaede Forhøielse af de nuværende Forsørgelser af 20 pCt., saaledes har man ogsaa optaget de sammesteds i Forslag bragte Forhøielser af de i § 13 b opførte Beløb med omtrent 20 pCt. Da saaledes, som foran nærmere forklaret, Minimumsbeløbene ere satte lavere og Maximumsbeløbene i tilsvarende Grad høiere end efter de nugjældende Regler, for at tilveiebringe et større Spillerum for en billig Fastsættelse af Forsørgelsen i hver enkelt Tilfælde, vil Overensstemmelsen imellem de til § 13 opførte Beløb og den i § 36 omhandlede Forhøielse af de nuværende Forsørgelser vise sig deri, at Gjennemsnitsbeløbene for hver Afdeling paa det Nærmeste blive de samme i begge Tilfælde. Dette Sidste gjælder dog kun med Hensyn til Krigsinvalidernes Forsørgelse, idet man, som ovenfor forklaret, ved den i § 13 foreslaaede Bestemmelse angaaende Fredsinvalidernes Forsørgelse netop har tilsigtet fremtidig at stille dem noget gunstigere i Forhold til Krigsinvaliderne end efter de nugjældende Regler.

Til lettere Oversigt skal man her sammenstille de forskjellige Satser efter de nugjældende Love med Tillæg af 20 pCt. og efter nærværende Lovforslag saavel for Krigs- som for Fredsinvalider, idet der for hver Afdeling foruden Maximum og Minimum tillige tilføies Gjennemsnitsbeløbet, alle Beløbene omsatte i Kroner:

	Lov af 9. April 1851 og — 24de Februar 1858 med Tillæg af 20 pCt.	Lovforslaget.
Krigsinvalider		
1. Afd.	518.4, 571.2, 624 Kr.	440, 570, 700 Kr.
2. —	288, 324, 360 —	200, 320, 340 —
3. —	indtil 252 —	indtil 270 —
Fredsinvalider		
1. Afd.	360, 386.4, 412.8 Kr.	352, 456, 560 Kr.
2. —	180, 216, 252 —	160, 256, 352 —
3. —	indtil 144 —	indtil 216 —

Til § 14.

Medens den fra den nugjældende Lovs § 13 her optagne Bestemmelse i sin Almindelighed maa erkjendes for at være i fuld Overensstemmelse med Lovens hele Anordning, bør der paa den anden Side formentlig tages Hensyn til, at den i Forhold til Tjenestetid og Tjenestegrad fastsatte Del af Forsørgelsen (nærværende Lovforslags § 13 a.)